

2) tādai piemaksai par darba stāžu, kāda tiek aplūkota pamata lietā, ciktāl tā ir uzskatāma par darba nosacījumu, ir piemērojams Direktīvas 1999/70 pielikumā ietvertā pamatnolīguma par darbu uz noteiktu laiku 4. klauzulas 1. punkts, līdz ar to darba ņēmēji uz noteiktu laiku var iebilst pret attieksmi, kas saistībā ar šīs piemaksas izmaksu bez objektīva pamata ir mazāk labvēlīga nekā attieksme, kāda ir pret darba ņēmējiem uz nenoteiktu laiku, kuri atrodas salīdzināmā situācijā. Atsevišķu valsts darbinieku darba tiesisko attiecību īslaiīgais raksturs pats par sevi nevar radīt objektīvu pamatu šīs pamatnolīguma klauzulas izpratnē;

3) apstākļi pats par sevi, ka tādā valsts tiesību normā, kāds ir 2007. gada 12. aprīļa Likuma Nr. 7/2007 par valsts un pašvaldību iestāžu darbinieku pamatnoteikumiem (Ley 7/2007 del Estatuto básico del empleado público) 25. panta 2. punkts, nav ietverts nekāda atsaucē uz Direktīvu 1999/70, neizslēdz, ka šo tiesību normu var uzskatīt par valsts pasākumu šīs direktīvas transponēšanai;

4) Direktīvas 1999/70 pielikumā ietvertā pamatnolīguma par darbu uz noteiktu laiku 4. klauzulas 1. punkts ir beznosacījumu un pietiekoši precīzs, lai pagaidu ierēdņi uz to valsts tiesā varētu atsaukties pret valsti, lai tiem tiktu atzītas tiesības saņemt tādas piemaksas par darba stāžu, kādas ir pamata lietā aplūkotās trīs-gadu piemaksas, laika posmā no brīža, kad beidzās dalībvalstīm noteiktais termiņš Direktīvas 1999/70 transponēšanai, līdz datumam, kad stājās spēkā valsts tiesību akts, ar kuru šī direktīva tika transponēta attiecīgās dalībvalsts tiesību sistēmā, ievērojot attiecīgos valsts tiesību noteikumus par noilgumu;

5) neraugoties uz to, ka valsts tiesiskajā regulējumā, ar kuru ir transponēta Direktīva 1999/70, ir noteikums, ar kuru pagaidu ierēdņiem tiek atzītas tiesības saņemt ar trīs-gadu darba stāžu saistītas piemaksas, bet ir izslēgta šo tiesību piemērošana ar atpakaļejošu spēku, attiecīgās dalībvalsts kompetentajām iestādēm saskaņā ar Savienības tiesībām un atbilstoši Direktīvas 1999/70 pielikumā ietvertā pamatnolīguma par darbu uz noteiktu laiku noteikumam ar tiešu iedarbību ir pienākums šīm tiesībām saņemt piemaksas piešķirt atpakaļejošu spēku, sākot no dienas, kad beidzās dalībvalstīm noteiktais termiņš šīs direktīvas transponēšanai.

Tiesas (otrā palāta) 2010. gada 16. decembra spriedums — AceaElectrabel Produzione SpA/Eiropas Komisija, Electrabel SA

(Lieta C-480/09 P) ⁽¹⁾

(Apelācija — Valsts atbalsts — Atbalsts, kas atzīts par saderīgu ar kopējo tirgu — Nosacījums, ka par prettiesisku atzītā agrāk saņemtā atbalsta saņēmējam vispirms ir jāveic tā atmaksa — Jēdziens “ekonomiska vienība” — Divu atšķirīgu mātes sabiedrību kopīga kontrole — Prasības pamatu sagrozīšana — Pamatojumā pieļautās kļūdas un trūkumi)

(2011/C 55/26)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: AceaElectrabel Produzione SpA (pārstāvji — L. Radicati di Brozolo un M. Merola, avvocati)

Pārējie lietas dalībnieki: Eiropas Komisija (pārstāvis — V. Di Bucci), Electrabel SA (pārstāvji — L. Radicati di Brozolo un M. Merola, avvocati)

Priekšmets

Apelācijas sūdzība par Pirmās instances tiesas (pirmā palāta) 2009. gada 8. septembra spriedumu lietā T-303/05 AceaElectrabel Produzione SpA/Komisija, ar kuru Pirmās instances tiesa noraidīja prasību atcelt Komisijas 2005. gada 16. marta Lēmumu 2006/598/EK par valsts atbalstu, kuru Itālija — Lacio reģions — plāno piešķirt siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju samazināšanai (OV 2006, L 244)

Rezolutīvā daļa:

- 1) apelācijas sūdzību noraidīt;
- 2) AceaElectrabel Produzione SpA sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus;
- 3) Electrabel SA sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

⁽¹⁾ OV C 24, 30.1.2010.

Tiesas (pirmā palāta) 2010. gada 9. decembra spriedums (Bundesfinanzhof (Vācija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — Minerva Kulturreisen GmbH/Finanzamt Freital

(Lieta C-31/10) ⁽¹⁾

(Sestā PVN direktīva — 26. pants — Īpašs režīms ceļojumu aģentiem un ceļojumu rīkotājiem — Piemērošanas joma — Operas biļešu tirdzniecība, nesniedzot papildu pakalpojumus)

(2011/C 55/27)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Bundesfinanzhof

⁽¹⁾ OV C 24, 30.1.2010.